

ԲԱՆԱՍՏԵՂԵԱԿԱՆ

Ա Ի Ե Ր Ա Կ Գ Ի Ի Ղ Ի Ս

Լըռած է գիւղս հեռուն, լեռնաշխարհիս գրկին մէջ՝
Պարսի փեթակը ինչպէս՝ մեղունեւէն պարսպւած,
Մինչ՝ օրէ օր կը թափին գրի մը պէս էջ առ էջ՝
Յիւսահանքը անոր՝ ժամանակին վիհը բաց...:

Հոգիս՝ յահախ վիրաւոր տարմահաւի մը նման,
Կարօտի կանչը բերնին՝ կը թռչի հոն հեւասպառ,
Կ'երթայ բոյնը իր նախկին — վայրերն անէր անսահման...
Ուր կայ անին, աւերակ, լրուութիւն մը վեհափառ...:

Կ'երթայ հո՞ն ուր երէկի անմեղութիւնը գեղջուկ՝
Լծուարներու դաւեւն եւ շուններէն մօտաբաց,
Կը յորդէր դուրս՝ ու կ'ըլլար մեղրագէտ մը փառաւոյժ,
Կ'ըլլար կեանքի յորդ աւիճ՝ սեղաններու արգար հաց...:

Օ՛հ, կարօցած եմ զձեզ՝ Սիրահարի մը պէս խենթ,
Ձե՛զ, մօակներ արեւոտ ու աղջիկներ կարմիր վարդ,
Ծեր մամիկներ հոգեւուն, առոյգ հարսեր տունի բերդ,
Ու մանչուկներ, մանչուկներ՝ պզտիկ ծառեր ծաղկազարդ...:

Աչերս փակ՝ կը տեսնեմ, արեւդ այնե՛ղ դեռ այրի,
Կը լսեմ ձայնն աղբիւրին ու եփրասին ծանրափայլ,
Պատմութեան խենթ հովերուն՝ փսփոսութիւնները վայրի
Եւ աղաղակն անհառին՝ ծըմակին խորը մրոայլ...:

Քաղաքներու քառսին մէջ ընկղմած պարտաւոր,
Կ'ոգեկոչե՛նք արդ անմեղ գարուններդ արեւոտ,
Կ'ոգեկոչե՛նք ֆրսիմֆիդ՝ արդար վաստակը հասուն,
Եւ սէրերդ, տաղերդ, աղօթներդ խնկահոտ...:

Ու մինչեւ ե՛րբ, դեռ այսպէս, իմ մէջ կրեմ քեզ իմ գիւղ,
Դեռ մինչեւ ե՛րբ, անթեղուած օճախներու բարկ կայծէն՝
Պիտի չելլէ՛ բոցը մեծ,՝ Յարութեան բոցն աներկիւղ՝
Եւ միլիոններն յուսահատ՝ արդարութիւնն անիծեն...:

Երուսաղէմ

ԱՐԱ. ԶՈՎԵԱՆ